

Nr 109.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående viss ändring i grunderna för förvaltningen av den i 11 § av lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring omförmälda fond m. m.; given Stockholms slott den 2 mars 1923.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag, vill Kungl. Maj:t härigenom föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Herm. Lindqvist.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 2 mars 1923.

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, ÅKERMAN, SCHLYTER, ÖRNE.

Chefen för socialdepartementet, statsrådet Lindqvist, anför:

Uti 11 § i lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring stadgas, att pensionsavgifterna skola ingå till en fond, vilken förvaltas enligt grunder, som bestämmas av Konung och riksdag. Frågan om fastställande av sådana grunder upptogs först ett par år efter lagens

Grunder för förvaltningen av pensionsförsäkringsfonden.

tillkomst, i det Kungl. Maj:t år 1915 uppdrog åt en kommitté, den s. k. pensionsfondkommittén, att avgiva förslag beträffande förvaltningen och placeringen av omförmälda fond. Sedan nämnda kommitté avgivit sitt förslag, underställdes frågan 1916 års riksdag, som i huvudsaklig anslutning till Kungl. Maj:ts i ämnet avlätna proposition godkände de nu gällande grunderna för förvaltningen av pensionsförsäkringsfonden (proposition nr 207 och riksdagens skrivelse nr 247). Dessa grunder jämte vissa därutöver erforderliga förvaltningsföreskrifter, som det tillkommer Konungen att meddela, hava influtit i det av Kungl. Maj:t den 17 juni 1916 utfärdade reglementet angående förvaltningen av pensionsförsäkringsfonden (sv. förf.-saml. nr 232).

Enligt bestämmelserna i punkterna II och III av förut nämnda grunder (jmf. § 5 första stycket och § 9 mom. 2 i reglementet) skola frågor om placering av fondens medel samt om förändring av sådan placering handläggas av särskilda fullmäktige för nämnda fond, under det att verkställandet av fullmäktiges beslut, bokföring av fonden samt övriga för fondens förvaltning erforderliga åtgärder ombesörjas av pensionsstyrelsen. Enligt punkten V i grunderna (jmf. § 12 i reglementet) skall kostnaden för ersättning åt fullmäktige och deras suppleanter, särskilt anlitade sakkunniga och annat biträde, värdering i anledning av fastighetsbelåning samt förvaring av fondens värdehandlingar ävensom tryckningskostnader och andra expenser bestridas av fondens medel enligt fastställt stat.

I detta sammanhang anser jag mig böra nämna, att enligt inhämtade upplysningar fondens kapitalbelopp för närvarande uppgår till omkring 210,000,000 kronor samt att fonden under år 1922 ökats med omkring 34,000,000 kronor.

Arvodes- och
omkostnads-
stat för fond-
fullmäktige.

Riksdagen godkände år 1916 följande arvodes- och omkostnadsstat för fullmäktige för pensionsförsäkringsfonden att gälla tills vidare från och med den 1 juli 1916:

Arvode till de fyra fullmäktige, som icke tillhöra pensionsstyrelsen, à 2,000 kronor	kronor 8,000:—
Ersättning till fullmäktiges suppleanter, särskilt anlitade sakkunniga personer och annat biträde, värdering i anledning av fastighetsbelåning, förvaring av fondens värdehandlingar, tryckningskostnader och andra expenser, förslagsvis	» 12,000:—
	<hr/>
	Summa kronor 20,000:—

Någon ändring i denna stat har sedermera icke ägt rum.

Pensionsförsäkringsfondens omkostnader för ifrågavarande ändamål hava, enligt vad pensionsstyrelsen meddelat, för år 1922 uppgått till kronor 19,702: 58.

Såsom jag förut nämnt, ombesörjer pensionsstyrelsen verkställandet av fullmäktiges beslut, fondens bokföring och övriga för fondens förvaltning erforderliga åtgärder. Enligt reglementet för fonden och den för pensionsstyrelsen gällande instruktionen är det i regel chefen för styrelsens fond- och kameralbyrå, som bereder och inför fullmäktige föredrager placeringsfrågor samt övriga fondärenden, och tillkommer det i huvudsak nämnda byrås personal att ombesörja de verkställighetsåtgärder, som påkallas av fullmäktiges beslut, bokföringen av fondmedlen o. s. v. Kostnaderna för detta arbete bestridas alltså av pensionsstyrelsens anslag.

I sitt den 25 oktober 1922 avgivna betänkande angående anordningar för nedbringande av riksförsäkringsanstaltens och pensionsstyrelsens administrationskostnader har kommittén för socialförsäkringens organisation även behandlat frågan om bestridande av kostnaderna för pensionsförsäkringens centrala förvaltning m. m. på annat sätt än av statsmedel. Därvid har kommittén påvisat en utväg, varigenom en viss avbelastning av statens kostnader skulle kunna vinnas medelst anlitande av fondmedel. Man kunde nämligen, framhåller kommittén, tänka sig, att, om sådant av statsfinansiella förhållanden påkallades, pensionsstyrelsens kostnader för fondförvaltningen kunde åtminstone tills vidare täckas av fondmedel efter en uppskattning av dessa kostnaders belopp, som det borde tillkomma styrelsen och fondfullmäktige att gemensamt för varje år verkställa. Ifrågavarande kostnader beräknades för år 1922 uppgå till åtminstone cirka 50,000 kronor. Den belastning för fonden, som en sådan förändrad ordning skulle medföra, syntes icke bliva av någon nämnvärd betydelse för dess ekonomiska förhållanden. En överföring av nämnda belopp från staten till fonden skulle för närvarande icke medföra någon så synnerligen stor lättnad för statsverket. Men för framtiden skulle, säger kommittén, en sådan förändring, vilken dock icke kunde genomföras utan riksdagens medgivande, bliva av icke så oväsentlig ekonomisk betydelse för staten, då utgifterna för fondförvaltningen i betraktande av fondens starka tillväxt komme att ofrånkomligen år för år ökas.

*Kommittén
för social-
försäkringens
organisation.*

På grund av vad sålunda anförts har kommittén förordat, att de kostnader för pensionsförsäkringsfondens förvaltning, vilka för närvarande utginge av statsmedel, i stället måtte tills vidare bestridas av fondens medel. Ett genomförande av detta förslag skulle alltså medföra en minskning av statsutgifterna för budgetåret 1923—1924 med omkring 50,000 kronor.

I samband härmed har kommittén såsom sin mening uttalat, att fondens medel i övrigt icke borde få användas till bestridande av kostnader för pensionsförsäkringens förvaltning.

Statskontoret.

Statskontoret, som den 11 januari 1923 yttrat sig över kommitténs betänkande, har uttalat, att statskontoret för sin del icke hade något att erinra mot kommitténs förslag i förevarande fråga.

Pensionsstyrelsen.

Pensionsstyrelsen har i skrivelse den 5 februari 1923 avgivit yttrande över kommitténs betänkande och har därvid på anförda skäl ansett sig icke hava något att erinra mot ifrågavarande förslag.

Pensionsstyrelsen anför:

Då vid pensionsförsäkringslagens tillkomst år 1913 den anordning träffades, att förvaltningskostnaderna för försäkringen skulle bäras av det allmänna, synes frågan om kostnaderna för fondens förvaltning ej hava varit på tal. Att döma av ett uttalande av ålderdomsförsäkringskommittén, som utarbetat förslaget till nämnda lag, torde frågan om förvaltningen av fonden hava betraktats såsom fristående och utan direkt samband med försäkringsuppgiften i övrigt. Jämlikt nämnda kommittés förslag infördes i lagen (11 §) allenast en bestämmelse om, att fonden skulle förvaltas enligt grunder, som bestämmas av Konung och riksdag. Först senare, nämligen år 1916, erhöll, såsom av ovanstående framgår, denna fråga sin lösning, då riksdagen i huvudsak antog av Kungl. Maj:t i anslutning till pensionsfondkommitténs förslag framlagda grunder för förvaltningen av nämnda fond. Statsmakterna ansågo sig därvid oförhindrade att i dessa grunder intaga ovan omförmälda bestämmelse, att vissa förvaltningskostnader skulle gäldas av fondmedel. Varken fondkommitténs betänkande eller redogörelsen för frågans behandling hos Kungl. Maj:t och riksdagen giva någon ledning för bedömande av skälen för den gjorda uppdelningen av fondens förvaltningskostnader mellan fonden och pensionsstyrelsens stat. Sannolikheten synes tala för, att denna uppdelning, som av allt att döma icke tillmätts nämnvärd betydelse, skett av lämplighetsskäl.

Styrelsen har sålunda icke kunnat finna, att några principiella eller formella hinder förefinnas mot en användning av fondmedlen på föreslaget sätt. Den ifrågasatta förändringen synes därjämte ur fondens ekonomiska synpunkt icke vara av någon nämnvärd betydelse. På grund härav och då det statsfinansiella läget för närvarande synes fordra, att de olika vägar, som finnas framkomliga, användas för nedbringande av statsutgifterna, har pensionsstyrelsen ansett sig icke böra hava något att erinra mot ifrågavarande förslag.

I likhet med kommittén vill emellertid styrelsen kraftigt betona, att fondens medel — utöver vad som sålunda åtgår för fondens förvaltningskostnader — icke böra få användas till bestridande av pensionsförsäkringens förvaltningskostnader.

De förvaltningskostnader, vilka i händelse av bifall till förevarande förslag skulle komma att bestridas av fonden, avse ett bestämt begränsat område, nämligen de med den egentliga fondförvaltningen direkt sammanhängande arbetsuppgifterna, vilka omförmälas i punkterna II och III i ovannämnda grunder för förvaltningen av pensionsförsäkringsfonden.

Pensionsstyrelsen framhåller slutligen, att för förslaget genomförande torde påkallas, att förslag förelägges riksdagen *dels* om viss ändring av punkten V i grunderna för förvaltningen av den i 11 § av lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring omförmälda fond, *dels ock* om höjning av det i nu gällande arvodes- och omkostnadsstat för fullmäktige för pensionsförsäkringsfonden förslagsvis uppförda beloppet 20,000 kronor med 50,000 kronor till 70,000 kronor.

De till pensionsstyrelsens biträde förordnade sakkunniga, herrar Kvarnzellius, P. Nilsson och B. Eriksson samt fröken Wedberg, hava förklarat sig biträda vad styrelsen sålunda anført.

Mot pensionsstyrelsens yttrande i denna del hava anförts avvikande meningar.

Reservationer
till pensions-
styrelsens
yttrande.

Byråcheferna Enbom, Stridsberg, Telander och Lindberg, med vilka byråchefen Dickman i huvudsak instämt, hava framhållit, att mellan fondförvaltningen och pensionsförsäkringens centrala förvaltning i övrigt ej förefunnes någon skillnad, som kunde motivera att, på sätt kommittén gjort, behandla fondförvaltningen som en fristående uppgift vid bedömandet av frågan, huru medel skulle anskaffas till bestridande av kostnaderna för pensionsförsäkringens centrala administration. I detta hänseende förtjänade anföras ett uttalande av ålderdomsförsäkringskommitténs ordförande, presidenten Lindstedt, i en promemoria angående beräkningen av kostnaderna för pensionsstyrelsen och dess verksamhet samt övriga omkostnader för pensionsförsäkringen (Kungl. Maj:ts proposition nr 298 till 1913 års riksdag). Han yttrade: »Beträffande de direkta kostnaderna för statsverket erinrar jag först om vad som i del II pag. 234 och följande av kommittébetänkandet anförts rörande omfattningen av de centralförvaltningen, här närmast pensionsstyrelsen, åliggande göromål. Bland dessa göromål intager *penningförvaltningen* en fristående ställning, då ju denna förvaltning även kan anförtras åt annan myndighet än pensionsstyrelsen. De härför erforderliga omkostnaderna har jag ej upptagit i nedan anförda beräkning.» Då fondförvaltningen här sades intaga en fristående ställning, gällde, enligt reservanternas mening, detta omdöme själva förvaltningsuppgiften och ej kostnaderna för densamma, vilka förutsattes skola bestridas av statsverket. Vid beräkningen av förhållandet mellan avgifter och motsvarande pensioner hade ålderdomsförsäkringskommittén ej heller tagit någon hänsyn till förvaltningskostnader.

Reservanterna gå härefter närmare in på spørsmålet om kostnaderna för pensionsförsäkringens centrala administration och framhålla därvid, bland annat, de skäl, vilka enligt deras mening talade för lämpligheten av den anordning, som i sådant avseende träffades vid pensionsförsäkringens införande, nämligen att administrationen för pensionsförsäkringen i dess helhet skulle bekostas av det allmänna. Det hade, säga reservanterna, till synes varit konsekvent, om nämnda princip för administrationskostnadernas bestridande strängt fasthållits, även då sedermera bestämmelser utfärdades angående förvaltningen av pensionsförsäkringsfonden.

Reservanterna anföra härefter bland annat följande:

Att så icke skedde torde i viss mån förklaras därigenom, att det belopp, som skulle tagas ur fonden till bestridande av en del av förvaltningskostnaderna för densamma, hänförde sig till vissa starkt avgränsade ändamål och dessutom vore relativt obetydligt samt icke gärna kunde komma att nämnvärt stiga utöver det en gång fastställda beloppet. Följde man kommitténs förslag om överförande av vissa förvaltningskostnader, som nu bestredes av staten, på fondens konto, bröte man ytterligare mot nyss angivna princip.

Det bleve för övrigt svårt att uppdraga gränserna mellan de kostnader, som skulle bestridas av fonden resp. av statsmedel, enär man måste söka skilja mellan arbeten, som ofta sammanflöte och delvis utfördes av samma personer. Pensionsfondkommittén, som i sitt den 4 mars 1916 avgivna betänkande behandlade frågan om fondförvaltningsgöromålens uppdelning, yttrade därom bland annat, att kommittén undersökt möjligheten att anordna en fullt fristående styrelse, som skulle hava egna tjänstemän för att bereda och föredraga ärendena samt verkställa de fattade besluten, och sökt uppdraga gränserna för denna myndighets befogenhet och pensionsstyrelsens verksamhet, men att det »härvid visat sig medföra stora vanskligheter att kunna göra en lämplig uppdelning, då arbetet med fondförvaltningen och arbetet med själva försäkringsverksamheten nästan överallt beröra och ingå i varandra.»

Principiellt innebure ifrågavarande förslag med dess konsekvenser, att det bleve de ekonomiskt svagare i samhället, som finge bära den övervägande bördan av de förvaltningskostnader, förslaget avsåge, under det att dessa kostnader nu, efter vedertagna skatteprinciper, vore kraftigare fördelade på de ekonomiskt starkare.

Förslaget utgjorde härjämte ett ställningstagande på förhand till frågan om förvaltningsbidrag från de försäkrade, vilken fråga kommittén förklarat sig framdeles vilja upptaga till närmare utredning.

Om det av statsfinansiella skäl oavvisligen vore nödvändigt att för en tid göra en avbelastning för staten, hade det därför till synes varit lämpligare, om kommittén föreslagit, att det nu ifrågavarande beloppet skulle tagas av det redan konstaterade och avskilda överskottet.

Det förtjänade även påpekas, hurusom kommittén själv framhölle, att de förvaltningskostnader, vilkas överförande på pensionsförsäkringsfondens konto förordades »åtminstone tills vidare», för närvarande icke ägde någon nämnvärd statsekonomisk betydelse, utan först i en framtid — och synbarligen först om några år framåt — kunde komma att »bliva av icke så oväsentlig ekonomisk betydelse för staten». Med dessa premisser och med hänsyn till de principiella betänkligheter, som kunde göras gällande mot förslaget, syntes det naturligare, att kommittén uppskjutit att taga ställning beträffande denna ur statsfinansiell

synpunkt för närvarande tämligen betydelselösa fråga till den tidpunkt, då kommittén komme att taga spörsmålet om pensionsförsäkringens förvaltningskostnader i dess helhet under närmare utredning. Ett dylikt uppskov hade även varit motiverat, om kommittén, såsom möjligt kunde vara, i själva verket här åsyftat en för framtiden bestående anordning.

På grund av vad sålunda och i övrigt anförts hava reservanterna avstyrkt kommitténs förslag, att de kostnader för pensionsförsäkringsfondens förvaltning, vilka för närvarande utginge av statsmedel, skulle åtminstone tills vidare bestridas av fondens medel.

En reservant, byråchefen Elliot, har anført, att han, utan att anse sig nu behöva i allmänhet uttala sig i frågan om sättet för bestridandet av kostnaderna för pensionsförsäkringsfondens förvaltning, funnit, att pensionsstyrelsen bort avstyrka kommitténs ifrågavarande förslag. De kostnader för fondförvaltningen, vilka för närvarande bestredes av statsmedel, utginge nämligen från pensionsstyrelsens stat och enligt hans mening borde icke fondens medel användas till bestridande av förvaltningskostnader för arbetsuppgifter, som ålåg pensionsstyrelsen. Ett bifall till kommitténs förslag i denna del skulle lätt kunna leda till betänkliga konsekvenser.

Fullmäktige för pensionsförsäkringsfonden, vilka jämväl anmodats yttra sig över kommitténs betänkande, hava i skrivelse den 12 februari 1923 beträffande förslaget, att de nu av statsmedel bestridda kostnaderna för fondförvaltningen i stället skulle åtminstone tills vidare täckas av fondmedel, uttalat, att förslaget ur fondens ekonomiska synpunkt icke föranledde någon erinran från fullmäktiges sida. I samband härmed hava dock fullmäktige, i likhet med kommittén och pensionsstyrelsen, uttalat, att fondens medel — utöver vad som avsåge dess förvaltningskostnader — icke borde få användas till bestridande av pensionsförsäkringens förvaltningskostnader.

Fond-
fullmäktige.

En av fullmäktige, byråchefen Enbom, har framfört avvikande mening, under hänvisning till den förut omförmälda, av honom m. fl. anförda reservationen till pensionsstyrelsens skrivelse den 5 februari 1923.

Då den allmänna pensionsförsäkringen år 1913 infördes i vårt land, blev, såsom kommittén och pensionsstyrelsen framhållit, frågan om pensionsförsäkringsfondens förvaltning betraktad såsom fullt fristående i förhållande till försäkringsuppgiften i övrigt, och det förutsattes, att denna fråga skulle komma att avgöras först vid ett senare års riksdag. Visserligen utgick man från, att kostnaderna för försäkringens då genomförda centrala administration skulle bäras av staten, men därvid gjordes, såvitt jag kunnat finna, icke några uttalanden om, efter vilka grunder kostnaderna för en blivande fondförvaltning skulle komma att bestridas. Då

Departements-
chefen.

sedermera vid 1916 års riksdag frågan om fondförvaltningen upptogs till avgörande, blev, såsom av det föregående framgår, kostnadsfrågan löst på sådant sätt, att de kostnader, som föranledas av pensionsstyrelsens befattning med fondärendena, gäldas av statsmedel i likhet med vad som är förhållandet med nämnda styrelses övriga förvaltningskostnader, under det att återstående kostnader för fondförvaltningen bestridas av fondens medel. Att det skulle vara någon principiell artskillnad, som legat till grund för denna kostnadsfördelning, kan jag icke finna, utan vill jag för min del fatta densamma såsom en av rent praktiska skäl träffad anordning. Det har invänts, att denna fråga borde komma under prövning först i samband med spørsmålet om förvaltningsbidrag från de försäkrade, vilket spørsmål kommittén sagt sig ämna framdeles taga under övervägande. För min del kan jag ej anse det vara nödvändigt att göra nu förevarande jämförelsevis obetydliga fråga beroende på lösningen av det vittomfattande problemet angående pensionsförsäkringens förvaltningskostnader i dess helhet. Statsmakterna måste anses hava år 1916 i princip godkänt, att fonden får betala egna förvaltningskostnader. Det är nu endast fråga om att på fonden överflytta den del av dessa kostnader, som förut undantagits. Med hänsyn till det nuvarande statsfinansiella läget bör detta överflyttande icke uppskjutas.

Den kostnad, varom för närvarande är fråga, 50,000 kronor, måste anses obetydlig i förhållande till fondens kapitalbelopp, och även om kostnaden framdeles skulle komma att ökas, bleve densamma med hänsyn till fondens synnerligen starka tillväxt av allt mindre ekonomisk betydelse för fonden. Jag vill i detta sammanhang, under hänvisning till vad i sådant avseende anförts av såväl kommittén som pensionsstyrelsen och fondfullmäktige, kraftigt understryka, att den föreslagna anordningen icke avser eller bör få leda till, att andra kostnader bestridas av fondens medel än sådana, som direkt sammanhänga med själva fondförvaltningen.

Då ifrågakostnader avse ett bestämt avgränsat arbetsområde, vilket närmast torde hänföra sig till en särskild byrå inom pensionsstyrelsen, kan jag icke anse, att det, såsom reservanter inom pensionsstyrelsen anmärkt, behövde möta alltför stora svårigheter att uppdraga gränserna mellan de pensionsstyrelsens kostnader, som skulle bestridas av fonden, och dem, som skulle gäldas med statsmedel.

Av vad nu sagts framgår, att jag funnit de skäl, som anförts mot bifall till kommitténs ifrågakostnader förslag, icke vara övertygande.

Reservanterna inom pensionsstyrelsen hava påvisat en annan möjlighet att göra en tillfällig avbelastning av statens kostnader, nämligen att ifrågakostnader skulle tagas av det, jämlikt 12 § i pensions-

försäkringslagen, redan konstaterade och avskilda överskottet i fonden. Jag får i detta avseende hänvisa till vad jag angående dessa överskottsmedel anfört till statsrådsprotokollet i en genom proposition nr 108 denna dag riksdagen underställd fråga angående anslag för pensionsförsäkringens genomförande m. m. Med hänsyn till vad i nyssnämnda paragraf stadgas om överskottsmedlens användande för åtgärder, ågnade att i pensionsförsäkringens intresse förebygga eller häva arbetsoförmåga eller befordra folkhälsan, och då jag även anser det i och för sig principiellt riktigt, att fonden själv betalar sina förvaltningskostnader, finner jag den av reservanterna ifrågasatta åtgärden icke tillräddig, utan anser det erforderliga beloppet böra utgå direkt ur fonden, såsom fallet är med det i omkostnadsstaten för fondfullmäktige nu uppförda beloppet.

I likhet med pensionsstyrelsen anser jag, att för förslaget genomförande ej erfordras annan åtgärd än att *dels* i punkten V i de av riksdagen godkända grunderna för förvaltningen av pensionsförsäkringsfonden införes föreskrift om, att ersättning till statsverket för de bestyr, som avses i punkten III av omförmälda grunder, skall bestridas av fondmedel enligt fastställd stat, *dels ock* i arvodes- och omkostnadsstaten för fullmäktige uppföres ett mot berörda ersättning svarande belopp, beräknat till 50,000 kronor.

Därest detta förslag godkännes, är det min avsikt att senare föreslå Kungl. Maj:t en motsvarande ändring av § 12 i reglementet angående förvaltningen av pensionsförsäkringsfonden.

Lämpligast synes mig vara, att det framdeles ordnas så, att förutnämnda ersättningsbelopp årligen ur fonden utbetalas till pensionsstyrelsen i enlighet med av Kungl. Maj:t därom meddelad bestämmelse samt att det förslagsanslag, som å extra stat för varje år beviljas till upprätthållande av pensionsstyrelsens verksamhet, minskas med motsvarande belopp. Då emellertid frågan om sådant anslag för budgetåret 1923—1924 redan underställts riksdagen utan att vid anslaget beräknande hänsyn kunnat tagas till berörda ersättningsbelopp, synes detsamma för nämnda budgetår böra av fonden inlevereras till statskontoret.

Arvodes- och omkostnadsstaten för fondfullmäktige synes böra, såsom hittills, gälla tills vidare. Därest framdeles sådana ändrade förhållanden skulle inträda, att jämkning erfordras av det i staten uppförda ersättningsbeloppet, bör, efter av pensionsstyrelsen och fullmäktige gemensamt verkställd uppskattning av omkostnadernas storlek, förslag till sådan jämkning underställas riksdagen.

Under återopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels medgiva, att punkten V i grunderna för förvaltningen av den i 11 § av lagen den 30 juni 1913 om allmän pensionsförsäkring omförmälda fond skall från och med den 1 juli 1923 hava följande lydelse:

V. Kostnaden för ersättning åt fullmäktige och deras suppleanter, särskilt anlitade sakkunniga och annat biträde, värdering i anledning av fastighetsbelåning samt förvaring av fondens värdehandlingar ävensom tryckningskostnader och andra expenser, *så ock ersättning till statsverket för de bestyr, som avses i punkten III här ovan*, bestridas av fondens medel enligt fastställd stat.;

dels ock godkänna följande

Arvodes- och omkostnadsstat för fullmäktige för pensionsförsäkringsfonden, att gälla tills vidare från och med den 1 juli 1923:

Arvode till de fyra fullmäktige, som icke tillhöra pensionsstyrelsen, à 2,000 kronor ..... kronor 8,000: —

Ersättning till fullmäktiges suppleanter, särskilt anlitade sakkunniga och annat biträde, värdering i anledning av fastighetsbelåning, förvaring av fondens värdehandlingar, tryckningskostnader och andra expenser, förslagsvis ..... » 12,000: —

Ersättning till statsverket för pensionsstyrelsens bestyr med fondförvaltningen ..... » 50,000: —

Summa kronor 70,000: —

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställen behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnar, att proposition i ämnet av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Torsten Wolff.